

Proloog

Het meisje werd wakker geschud. Haar moeder stond over haar heen gebogen.

‘Kate.’ Ze sprak zacht en nadrukkelijk. ‘Luister even heel goed. Je moet iets voor me doen. Je moet voor me op je broertje en zusje passen. Begrijp je dat? Je moet op Michael en Emma passen.’

‘Wat...’

‘Ik heb geen tijd om het uit te leggen. Beloof me dat je op ze zult passen.’

‘Maar...’

‘O Kate, alsjeblieft! Beloof het gewoon!’

‘Ik... Ik beloof het.’

Het was kerstavond. Het had de hele dag gesneeuwd. Als oudste had Kate langer mogen opblijven dan haar broertje en zusje. Lang nadat de stemmen van de kinderen die met kerstliedjes langs de deuren gingen waren weggestorven, had ze met haar ouders bij de open haard warme chocolademelk zitten drinken en gekeken hoe zij hun cadeautjes uitpakten – de kinderen zouden die van hen de volgende ochtend krijgen. Ze voelde zich heel groot voor haar vier jaar. Haar moeder gaf haar vader een klein, dik boek, beduimd en stokoud, waar

hij heel blij mee leek te zijn, en hij gaf haar een medaillon aan een gouden kettinkje. In het medaillon zat een piepklein foto-tje van de kinderen: Kate, Michael van twee en de kleine Emma. Uiteindelijk moest ze toch naar bed, en Kate lag in het donker tevreden onder haar warme dekens te bedenken dat ze vast nooit zou kunnen slapen. Nog maar een tel later, zo leek het, werd ze wakker geschud.

Haar slaapkamerdeur stond open, en in het licht van de gang zag ze dat haar moeder het kettinkje met het medaillon afdeed. Ze boog zich voorover, liet haar handen onder Kates haar glijden en maakte het in haar nek vast. Het meisje voelde haar moeders zachte haar langs haar gezicht strijken, rook de gemberkoek die ze die middag gebakken had, en toen er iets nats op haar wang viel, besepte ze dat haar moeder hilde.

‘Vergeet nooit dat je vader en ik heel veel van jullie houden. En op een dag zullen we weer bij elkaar zijn. Dat beloof ik.’

Kates hart bonkte in haar borstkas. Ze deed haar mond open om te vragen wat er aan de hand was toen er een man in de deuropening verscheen. Hij stond met zijn rug naar het licht, zodat het meisje zijn gezicht niet kon zien, maar hij was lang en mager en droeg een lange jas en iets wat op een ver-fomfaaide hoed leek.

‘Het is tijd,’ zei hij.

Zijn stem en dat beeld – de lange man in de deuropening – zouden Kate jarenlang achtervolgen, want dit was de laatste keer dat ze haar moeder zag, de laatste keer dat hun gezin compleet was. De man zei nog iets wat Kate niet verstond, en het was alsof er rond haar geest een zwaar gordijn dichtgetrokken werd, waardoor de man in de deuropening, het licht, haar moeder, alles verdween.

De vrouw tilde het slapende kind op, sloeg de dekens om haar heen en liep achter de man aan naar beneden, langs de

woonkamer waar de open haard nog brandde, de kou en het donker in.

Als ze wakker was geweest, had het meisje haar vader naast een oude zwarte auto in de sneeuw zien staan, met haar broertje en de baby in dekens gewikkeld in zijn armen. Ze sliepen allebei. De lange man deed het portier open en de vader legde zijn kinderen op de achterbank, draaide zich om, nam Kate van de vrouw over en legde haar naast haar broertje en zusje. De lange man sloot het portier met een zachte bons.

‘Weet je het zeker?’ vroeg de vrouw. ‘Weet je zeker dat dit de enige oplossing is?’

De lange man stond nu in het schijnsel van een straatlantaarn en was voor het eerst duidelijk zichtbaar. In de ogen van een argeloze voorbijganger zou hij er weinig vertrouwenwekkend hebben uitgezien. Zijn jas was hier en daar slordig opgelapt en rafelde aan de mouwen, hij droeg een oud tweed jasje waaraan een knoop ontbrak, op zijn witte overhemd zaten inkt- en tabakvlekken, en zijn stropdas – en dit was misschien wel het raarste – was niet één keer maar twee keer geknoopt, alsof hij niet meer wist of hij het al gedaan had en er maar gewoon, zonder dit even te controleren, nóg een knoop in gelegd had. Zijn witte haar stak onder zijn hoed uit en zijn wenkbrauwen groeiden uit zijn voorhoofd als een enorm, spierwit gewei dat over een gebutste en opgekalefaterde hoornen bril krulde. Alles bij elkaar zag hij eruit als iemand die zich had aangekleed in een windhoos, zichzelf nog te netjes had gevonden en zich daarom ook nog maar even van de trap had laten rollen.

Maar als je in zijn ogen keek werd alles anders.

Ze glansden helder in de nevelachtige sneeuwnacht, en er lag zo’n opvallend levendige, vriendelijke en begripvolle blik in dat je de tabak- en inktvlekken op zijn overhemd, het plakband aan zijn bril en de twee keer geknoopte stropdas hele-

maal vergat. Als je in die ogen keek, wist je dat je in het gezelschap van ware wijsheid was.

‘Beste vrienden, we hebben altijd geweten dat deze dag zou komen.’

‘Maar wat is er dan veranderd?’ wilde de vader van de kinderen weten. ‘Sinds Cambridge Falls is er niets meer gebeurd! Dat is vijf jaar geleden! Er moet iets voorgevallen zijn!’

De oude man zuchtte. ‘Eerder vanavond ben ik bij Devon McClay op bezoek geweest.’

‘Die is toch niet... Hij kan toch niet...’

‘Ik ben bang van wel. En aangezien we niet weten wat hij ze voor hij stierf verteld heeft, moeten we van het ergste uitgaan. We moeten ervan uitgaan dat hij ze over de kinderen verteld heeft.’

Een hele tijd zei niemand iets. De vrouw liet haar tranen nu de vrije loop.

‘Ik heb tegen Kate gezegd dat we op een dag weer bij elkaar zouden zijn. Ik heb tegen haar gelogen.’

‘Lieverd...’

‘Hij geeft niet op voor hij ze gevonden heeft. Ze zullen nooit veilig zijn!’

‘Je hebt gelijk,’ zei de oude man zacht. ‘Hij zal nooit opgeven.’

Ze wisten kennelijk alle drie wie die ‘hij’ was.

‘Maar er is wel een oplossing. Die hebben we altijd geweten. De kinderen moeten groot kunnen worden. Hun bestemming vervullen...’ Hij hield op met praten.

De man en de vrouw draaiden zich om. Aan het eind van het huizenblok stonden drie donkere figuren in lange zwarte jassen naar hen te kijken. Het werd doodstil in de straat, zelfs de sneeuwvlokken leken in de lucht te blijven hangen.

‘Ze hebben ons gevonden,’ zei de oude man. ‘Ze zullen ach-

ter de kinderen aan gaan. Jullie moeten verdwijnen. Ik vind jullie wel weer.'

Voor het stel kon reageren, had de oude man het portier geopend en was achter het stuur gekropen. De drie figuren kwamen dichterbij. De man en de vrouw liepen achteruit naar het huis, terwijl de motor sputterend aansloeg. Even draaiden de wielen nutteloos rond in de sneeuw, toen vonden ze houvast en reed de auto slippend weg. De figuren hadden het op een rennen gezet, stoven zonder zelfs maar hun kant op te kijken langs de man en de vrouw, met al hun aandacht bij de auto die de besneeuwde straat uit glibberde.

De man met het witte haar reed met beide handen stevig om het stuur. Gelukkig was het al laat, en omdat het sneeuwde en kerstavond was, waren er weinig mensen op straat. Maar hoe hard hij ook reed, de donkere figuren kwamen steeds dichterbij. Ze renden met vreemde, housterige sprongen en overbruggen met elke stap ruim drie meter. De panden van hun zwarte jassen wapperden bol achter hen aan. In een bocht schampte de auto een stilstaand busje. Twee van de figuren maakten een sprong en grepen zich vast aan de huizen langs de stoep. De man wierp een blik in zijn achteruitkijkspiegeltje en zag hen langs de gevels klauteren, als waterspuwers die zich losgerukt hadden.

Uit zijn ogen sprak geen verbazing, maar hij trapte het gaspedaal nu helemaal in.

De auto racete over een plein, rakelings langs een groepje mensen die net een kerk uit kwamen. De man was het oude deel van de stad in gereden en de auto hobbelde over keienstraatjes. Op de achterbank sliepen de kinderen gewoon door. Een van de figuren zette zich af tegen de gevel van een huis van bruinrode zandsteen en kwam met een huiveringwekkende dreun boven op de auto terecht. Even later kwam er een

bleke hand door het dak heen en begon de figuur het metaal kapot te scheuren. Een tweede aanvaller greep de achterbumper en zette zijn hakken in het wegdek, waardoor hij groeven maakte in de eeuwenoude keien.

‘Een klein eindje nog,’ mompelde de man, ‘een heel klein eindje nog.’

Ze kwamen in een park, wit van de sneeuw en volkomen verlaten, en de auto slipte over de bevroren grond. Vlak voor zich zag de man de donkere baan van de rivier. En toen leek alles tegelijk te gebeuren: hij gaf gas, de laatste figuur klampte zich aan het portier vast en het dak werd opengereten, waardoor de nachtlucht naar binnen stroomde; het enige wat hetzelfde bleef, was de achterbank met de kinderen, die zonder iets te merken overal doorheen sliepen. De auto vloog van een heuveltje af en zweefde even boven de rivier.

Hij kwam nooit in het water terecht. Op het allerlaatste moment verdween de auto simpelweg in het niets, waarbij hij drie donkere figuren achterliet die met een plons in het water vielen.

Een tel later en een paar honderd kilometer naar het noorden stopte de auto, zonder ook maar één krasje, voor de deur van een grijs, natuurstenen gebouw. Hij werd duidelijk verwacht, want een klein vrouwtje in een donker gewaad kwam meteen de trap af gerend.

Samen brachten zij en de oude man de kinderen naar binnen. Ze liepen de trappen op naar de bovenste verdieping en vervolgden hun weg door een lange gang, versierd met kerst-slingers en engelenhaar. Ze passeerden kamer na kamer vol slapende kinderen. Bij de laatste kamer gingen ze naar binnen. Er stonden alleen twee bedden en een wieg in.

De vrouw, zuster Agatha, droeg de jongen en de baby. Ze legde de jongen in een van de bedden en zijn zusje in de wieg.

Ze verroerden zich geen van beiden. De oude man legde Kate in het laatste bed. Hij trok de deken tot onder haar kin op.

‘Arme schatten,’ zei zuster Agatha.

‘Ja. En er hangt zoveel van ze af.’

‘Denk je dat ze hier veilig zijn?’

‘Zo veilig als maar kan. Hij zal op ze jagen. Dat is zeker. Maar de enige levende zielen die weten dat ze hier zijn, zijn jij en ik.’

‘Hoe moet ik ze noemen? Ze hebben een nieuwe achternaam nodig.’

‘Wat dacht je van...’ De oude man dacht even na. ‘P.’

‘Alleen maar P?’

‘Alleen maar P.’

‘Maar het oudste meisje dan? Zij weet hoe ze echt heten.’

‘Ik zorg ervoor dat ze het vergeet.’

‘Niet te geloven dat het nu echt zo ver is, niet te geloven...’ Ze keek naar haar metgezel op. ‘Blijf je nog even? Ik heb beneden de haard aangestoken en ik heb nog wat bier van de monniken. Het is tenslotte kerst.’

‘Heel aantrekkelijk. Helaas heb ik geen tijd. Ik moet bij de ouders van de kinderen gaan kijken.’

Met een gemompeld ‘hemeltje, het is dus echt begonnen...’ liep de vrouw de gang in.

De oude man ging achter haar aan en bleef bij de deur nog even naar de slapende kinderen staan kijken. Hij hief zijn hand alsof hij hen wilde zegenen, mompelde ‘tot weerziens’ en ging de kamer uit.

De drie kinderen sliepen door, niet wetend dat er wanneer ze wakker werden een heel nieuwe wereld op hen zou wachten.

HOOFDSTUK EEN

De hoed van mevrouw Lovestock

De hoed waar het om draaide, was eigendom van Constance Lovestock. Mevrouw Lovestock had een zekere leeftijd bereikt, was schatrijk en had geen kinderen. Ze was een vrouw die nooit iets half deed. Neem de manier waarop ze met zwanen omging. Dat vond ze de mooiste, sierlijkste dieren ter wereld.

‘Zo sierlijk,’ zei ze. ‘Zo elegant.’

Als je bij haar grote en luxueuze huis aan de rand van Baltimore kwam, zag je struiken in de vorm van zwanen. Beelden van opvliegende zwanen. Fonteinën waarin een moederzwaan haar babyzwaantjes nat spatte. Een vogelbadje in de vorm van een zwaan, waarin mindere vogels de eer hadden te mogen baden. En, natuurlijk, echte zwanen die over de vijvers rond het huis gleden, en soms, minder sierlijk dan verwacht, langs de ramen op de begane grond waggelden.

‘Ik doe nooit iets half,’ mocht mevrouw Lovestock graag trots zeggen.

En zo kwam het dat mevrouw Lovestock op een avond rond begin december met haar man, meneer Lovestock (die elke zomer in zijn eentje op vakantie ging, zogenaamd om insecten te verzamelen, maar in werkelijkheid om in een reservaat in Florida op zwanen te jagen, die hij met een waanzinnige grijns op

zijn gezicht van korte afstand naar de andere wereld schoot), en haar breiwerkje voor de open haard zat, van de zwaanvormige bank opveerde en verklaarde: ‘Gerald, ik ga een paar kinderen adopteren.’

Meneer Lovestock haalde zijn pijp uit zijn mond en maakte een nadenkend geluidje. Hij had heel goed gehoord wat ze zei. Niet ‘een kind’. Nee, ‘een paar kinderen’. Maar lange jaren hadden hem geleerd dat het zinloos was om rechtstreeks tegen zijn vrouw in te gaan. Hij besloot dat het wijzer zou zijn om met een combinatie van onnozelheid en vleierij een klein beetje toe te geven.

‘Goh, liefste, wat een uitmuntend idee. Je zou een fantastische moeder zijn. Ja, laten we een kind adopteren.’

Mevrouw Lovestock klakte streng met haar tong. ‘Speel geen spelletjes met me, Gerald. Ik ben helemaal niet van plan om maar één kind te adopteren. Dat is de moeite niet waard. Ik denk dat ik maar eens begin met drie.’ Ze stond op, wat betekende dat het gesprek beëindigd was, en liep met grote stappen de kamer uit.

Meneer Lovestock zuchtte, stopte de pijp weer in zijn mond en vroeg zich af of hij ’s zomers ook ergens op kinderen kon gaan jagen.

Vast niet, dacht hij, en hij richtte zich weer op zijn krant.

‘Dit is jullie laatste kans.’

Kate zat tegenover juf Crumley aan het grote bureau in haar kantoor in de noordelijke toren van het Edgar Allan Poe-tehuis voor Hopeloze en Onverbeterlijke Wezen. In vroeger eeuwen was het gebouw een arsenaal geweest en ’s winters blies de wind dwars door de muren, rammelde aan de ramen en deed het water in de wc’s bevriezen. Het kantoor van juf Crumley was de enige verwarmde ruimte. Kate wist niet wat ze met haar

wilde bespreken, maar ze hoopte dat het veel tijd in beslag zou nemen.

‘Ik maak geen grapje, jongedame.’ Juf Crumley was een kleine, logge vrouw met een berg paarsig haar op haar hoofd. Onder het praten nam ze een snoepje uit een schaalje op haar bureau. De snoepjes waren verboden voor kinderen. Toen ze net in het tehuis aangekomen waren en juf Crumley uitlegde wat er allemaal mocht en niet mocht (niet mocht, vooral), had Michael een pepermuntje gepakt. Daarna moest hij een week lang koud douchen. ‘Ze had niet gezegd dat het niet mocht,’ klaagde hij. ‘Hoe kon ik dat nou weten?’

Juf Crumley stopte het snoepje in haar mond. ‘Hierna ben ik er klaar mee. Punt. Als jij en je broertje en zusje je niet zo meegaand mogelijk gedragen, zodat deze dame jullie adopteert, dan...’ Ze zoog driftig op haar snoepje, zoekend naar een passend dreigement. ‘Dan trek ik mijn handen van jullie af.’

‘Wie is ze?’ vroeg Kate.

‘Wie is ze?’ herhaalde juf Crumley met grote ongelovige ogen.

‘Wat is ze voor iemand, bedoel ik?’

‘Wie is ze? Wat is ze voor iemand?’ Juf Crumley zoog als een bezetene en werd steeds kwader. ‘Deze vrouw...’ Ze stopte met praten. Kate wachtte. Maar er kwamen geen woorden meer. Juf Crumley liep rood aan en maakte een geluid alsof ze zich verslikte.

Een fractie van een seconde (hoewel, misschien eerder drie seconden) overwoog Kate toe te kijken hoe juf Crumley stikte. Toen sprong ze op, rende om het bureau heen en gaf haar een klap op haar rug.

Een kleverige groene massa vloog uit juf Crumleys mond op het bureau. Hijgend en nog steeds vuurrood draaide ze zich naar Kate om. Kate snapte best dat ze geen bedankje hoefde te verwachten.

‘Ze is...’ bracht juf Crumley met moeite uit, ‘...een vrouw die graag drie kinderen wil adopteren. Het liefst uit één gezin. Meer hoeft je niet te weten. Wie is ze! De brutaliteit! Ga je broertje en zusje halen. Zorg dat ze zich wassen en hun beste kleren aantrekken. Mevrouw is over een uur hier. En als een van de twee iets uithaalt, ik zweer je...’ Ze pakte het snoepje en stopte het terug in haar mond. ‘Dan trek ik mijn handen van jullie af.’

Kate liep de smalle wenteltrap naar juf Crumleys kantoor af en kreeg het steeds kouder. Ze trok haar dunne trui dicht om zich heen. Volwassenen die Kate voor het eerst zagen, merkten meteen op hoe mooi ze was, met haar donkerblonde haar en lichtbruine ogen. Maar als ze beter keken, zagen ze de denkrimpel die in haar voorhoofd gegroefd stond, haar tot op het leven afgekloven nagels en de vermoeide spanning in haar ledematen, en dan zeiden ze niet: ‘O, wat een mooi meisje,’ maar mompelden ze hoofdschuddend: ‘Het arme kind.’ Want hoe mooi Kate ook was, als je haar zag, zag je iemand die voortdurend in afwachting was van de volgende klap die het leven zou uitdelen.

Kate stapte door de zijdeur van het weeshuis naar buiten en zag een groep kinderen rond een kale boom aan de rand van het plein. Een klein meisje met spillebeentjes en kort kastanjebruin haar gooide stenen naar een jongen die tussen de takken zat, gillend dat hij naar beneden moest komen om te vechten.

Kate baande zich een weg door de menigte lachende en joe-lende kinderen, terwijl Emma de volgende steen opraapte.

‘Wat ben je aan het doen?’

Emma draaide zich om. Ze had rode vlekken op haar wangen en haar donkere ogen schitterden.

‘Hij heeft mijn boek doormidden gescheurd! Ik zat gewoon

te lezen en hij pakte zomaar mijn boek af en scheurde het doormidden! Ik zweer het, ik deed niks! En nu wil ie geeneens komen vechten!’

‘Niks van waar!’ De jongen in de boom snikte. ‘Ze is gek!’

‘Hou je kop!’ gilde Emma, en ze gooide de steen. De jongen dook achter de boom en de steen raakte de stam.

Emma was klein voor een elfjarige. Een en al knieën en ellebogen. Maar alle kinderen in het weeshuis kenden en vreesden haar driftbuien. Als iemand haar uitdaagde of in een hoek dreef, vocht ze als een duivel. Dan schopte en krabde en beet ze. Kate vroeg zich wel eens af of haar zusje ook zo fel zou zijn geweest als ze hun ouders niet waren kwijtgeraakt. Emma was de enige die niets meer van hun vader en moeder wist. Zelfs Michael had vage herinneringen aan hun zorgzaamheid en liefde. Voor Emma was dit het enige leven dat ze ooit gekend had, en er gold maar één regel: als je ophield met vechten, was het gebeurd met je. Helaas waren er altijd een paar oudere jongens die alles deden om haar op de kast te jagen, omdat ze het zo leuk vonden om te zien hoe Emma zich kwaad maakte. Hun favoriete onderwerp was, weinig verrassend, de éénletterige achternaam van de kinderen. Omdat Kate met haar veertien jaar de oudste was, was het meestal haar taak haar zusje te kalmeren.

‘We moeten Michael zien te vinden,’ zei Kate. ‘Er komt een mevrouw voor ons.’

De kinderen verstomden. Er was al in geen maanden meer een mogelijke ouder naar het Edgar Allan Poe-tehuis voor Hopeloze en Onverbeterlijke Wezen gekomen.

‘Mij een zorg,’ zei Emma. ‘Ik ga niet.’

‘Ze moet wel geschikt zijn als ze jullie wil hebben,’ riep de jongen in de boom.

Emma raapte een steen op en slingerde hem weg. De jongen

was niet snel genoeg en de steen kwam tegen zijn elleboog.

‘Au!’

‘Emma.’ Kate pakte haar zusje bij een arm. ‘Dit is onze laatste kans, zegt juf Crumley.’

Emma rukte zich los. Ze bukte zich om nog een steen op te rapen, maar het was wel duidelijk dat de vechtlust haar in de steek gelaten had. Kate wachtte rustig af terwijl Emma de steen van de ene hand naar de andere liet gaan en hem toen in een boogje naar de boom gooide.

‘Mij best.’

‘Weet jij waar Michael is?’

Emma knikte. Kate nam haar bij de hand en de kinderen stapten opzij om hen door te laten.

De meisjes vonden Michael in het bos op de heuvel boven het weeshuis, waar hij een grot aan het verkennen was die hij een week eerder ontdekt had. Hij deed alsof het de ingang van een oude dwergentunnel was. Michael was zijn hele leven al geobsedeerd door verhalen over magische wezens. Toveraars die draken versloegen. Ridders die het opnamen tegen naar jonkvrouwen hongerende kobolden. Listige boerenknechten die trollen te slim af waren. Hij las alles wat hij te pakken kon krijgen. Maar hij was vooral dol op verhalen over dwergen.

‘Ze hebben een lange en nobele geschiedenis. En ze zijn heel bedrijvig. Zitten niet altijd en eeuwig hun haar te borstelen en met spiegels te klooiën zoals elven. Dwergen werken.’

Michael had geen hoge pet op van elven.

De oorsprong van zijn voorliefde voor dwergen was een boek dat *De dwergenomnibus* heette, geschreven door een zekere G.G. Greenleaf. Toen ze op die eerste ochtend van hun nieuwe leven wakker werden, ouderloos, in een vreemde kamer, had Kate het boek tussen Michaels dekens zien liggen. Ze

zag meteen dat het hun moeders kerstcadeau voor hun vader was. In de loop der jaren had Michael het boek tientallen keren gelezen. Het was, wist Kate, zijn manier om in contact te blijven met een vader die hij zich amper herinnerde. Daarom probeerde ze, en probeerde ze Emma zover te krijgen, om geduldig te zijn als Michael weer eens spontaan de schoolmeester uithing. Maar dat viel niet altijd mee.

In de grot hing een bedompte, mossige lucht, maar de ruimte was zo hoog dat Kate en Emma er rechtop in konden lopen. Michael zat vier meter van de ingang op zijn knieën naast een zaklamp. Hij was nét niet broodmager en had hetzelfde kastanjebruine haar en dezelfde donkere ogen als zijn kleine zusje, al gingen die van hem schuil achter een stalen brilletje. Mensen zagen hen vaak voor een tweeling aan, wat Michael mateloos irriteerde. 'Ik ben een jaar ouder,' zei hij dan. 'Dat lijkt me toch wel duidelijk.'

Er flitste iets, er zoemde iets, en Michaels gebutste polaroid-camera spuugde een foto uit. Hij had de camera een paar weken eerder in een rommelwinkel in het centrum van Baltimore gevonden, met een stuk of tien pakjes film erbij die de eigenaar hem min of meer cadeau gegeven had, en sindsdien gebruikte hij het ding voor zijn verkenner spel, waarbij hij Kate en Emma voortdurend op het hart drukte hoe belangrijk het was om je ontdekkingen vast te leggen.

'Hier.' Michael liet zijn zusjes een steen zien die hij net gefotografeerd had. 'Wat is dat, denken jullie?'

Emma kreunde. 'Een steen.'

'Wat is het dan?' vroeg Kate, bereid om mee te spelen.

'Een oude dwergenbijl,' verklaarde Michael. 'Hij heeft natuurlijk waterschade opgelopen. Dit zijn bepaald geen ideale omstandigheden als je wilt dat iets bewaard blijft.'

'Grappig,' zei Emma. 'Het is namelijk net een steen.'

‘Oké, genoeg,’ zei Kate, want ze zag dat Michael op het punt stond om boos te worden. Ze vertelde over de vrouw die hen kwam opzoeken.

‘Gaan jullie maar,’ zei hij. ‘Ik ben hier nog even bezig.’

De meeste wezen wilden niets liever dan geadopteerd worden. Ze droomden van een rijk, vriendelijk echtpaar dat hun een leven vol liefde en comfort kon geven. Voor Kate en haar broertje en zusje gold dat niet. Ze wilden trouwens niet eens ‘wees’ genoemd worden.

‘Onze ouders leven nog,’ zei Kate dan, of Emma, of Michael. ‘En op een dag komen ze ons halen.’

Maar er was niets tastbaars wat dit geloof ondersteunde. Tien jaar geleden waren ze op een witte kerstavond achtergelaten in het St.-Mary’s-weeshuis op de oever van de Charles in Boston, en sindsdien hadden ze van hun ouders of wat voor familie dan ook geen woord meer vernomen. Ze konden niet eens zeggen waar de P van hun achternaam voor stond. En toch bleven ze diep in hun hart geloven dat hun ouders op een dag terug zouden komen. Kate had namelijk nooit nagelaten Michael en Emma te herinneren aan de belofte die hun moeder op die laatste avond gedaan had, dat ze ooit als gezin weer bij elkaar zouden zijn. Dat maakte de gedachte dat een vreemde hen zou opeisen volkomen onacceptabel. Helaas speelden dit keer ook andere overwegingen een rol.

‘Dit is onze laatste kans, zegt juf Crumley.’

Michael liet de steen met een zucht uit zijn hand vallen, raapte zijn zaklamp op en liep achter zijn zussen aan de grot uit.

De afgelopen tien jaar hadden de kinderen in niet minder dan twaalf weeshuizen gezeten. Hun kortste verblijf had twee weken geduurd. Veruit het langst hadden ze in het St.-Mary’s, hun eerste tehuis, gezeten. Bijna drie jaar. Maar toen was het

weeshuis afgebrand, inclusief moeder-overste, een zachtaardige vrouw die zuster Agatha heette en zich speciaal om de drie kinderen bekommerde, maar de slechte gewoonte had om in bed te roken. Het vertrek uit het St.-Mary's was het begin van een reis die hen van het ene weeshuis naar het volgende bracht. Net als de kinderen ergens gewend waren geraakt, moesten ze er weer weg. Uiteindelijk hielden ze er van tevoren al rekening mee dat ze niet langer dan een paar maanden zouden blijven en deden ze geen pogingen meer om vrienden te maken. Ze leerden alleen op elkaar te vertrouwen.

De reden van al die verhuizingen was dat de kinderen, in adoptietaal, 'moeilijk te plaatsen' waren. Als een gezin één kind wilde adopteren, moest het meteen alle drie in huis nemen. Maar gezinnen die in één keer drie kinderen wilden adopteren, waren dun gezaaid en de juf Crumleys van deze wereld liepen niet over van geduld.

Als deze dame hen niet zou nemen, wist Kate, zou juf Crumley aanvoeren dat zij haar best gedaan had maar dat de kinderen hopeloos waren, waarna ze weer naar het volgende weeshuis doorgeschoven zouden worden. Maar als zij en haar broertje en zusje zich goed gedroegen, zou juf Crumley hen, zelfs als het gesprek op niets uitliep, misschien nog even houden. Niet dat de kinderen zo dol waren op hun huidige tehuis. Het water was bruin. De bedden waren hard. Het eten bezorgde je buikpijn als je er te veel van nam, maar als je te weinig at kreeg je ook buikpijn. Nee, het probleem was dat elk weeshuis waar ze kwamen weer slechter was dan het voorgaande. Toen ze zes maanden geleden in het Edgar Allan Poe waren aangekomen, had Kate zelfs gedacht: dit is het, we hebben de bodem bereikt. Maar nu vroeg ze zich af: stel dat er een nog ergere plek bestaat?

Ze had geen zin om erachter te komen.

Een halfuur later klopten de kinderen fris gewassen en in hun beste kleren (wat niet veel wilde zeggen) op de deur van juf Crumleys kantoor.

‘Binnen.’

Kate nam Emma bij de hand. Michael kwam vlak achter hen aan. Ze had hun aangeraden om gewoon vriendelijk te lachen en niet te veel te zeggen. ‘Wie weet? Misschien is ze wel heel aardig. Dan kunnen we bij haar blijven tot papa en mama terugkomen,’ had ze gezegd.

Maar toen Kate de grote vrouw zag staan, in een jas die helemaal uit witte veren bestond, met een tasje in de vorm van een zwaan en een hoed waarop een zwanenkop als een vraagteken omhoogkrulde, wist ze dat het hopeloos was.

‘Dus dit zijn de vondelingen,’ zei mevrouw Lovestock, die een stap naar voren deed en hoog boven de kinderen uittorende. ‘Hun achternaam is P, zegt u?’

‘Ja, mevrouw Lovestock,’ zei juf Crumley met een nerveus lachje. Ze kwam maar tot het middel van de reuzin. ‘Drie van onze liefste kinderen. O, ik ben toch zo dol op ze. Maar hoe pijnlijk het ook zou zijn om afscheid van ze te nemen, ik zou me ertoe kunnen zetten. Als ik wist dat ze een fijn thuis zouden krijgen.’

‘Hmm.’ Mevrouw Lovestock bukte zich om de kinderen te inspecteren, waardoor de zwanenkop nieuwsgierig omlaagdook.

Kate keek steels naar Emma en Michael en zag dat die met grote ogen naar de vogel stonden te staren.

‘Ik waarschuw jullie maar meteen,’ zei mevrouw Lovestock, ‘ik moet niets hebben van kinderachtige fratsen. Er wordt niet gerend, geschreeuwd, gegild of hard gelachen, ik accepteer geen vieze handen of voeten, onbeleefde opmerkingen over geld...’ Bij alles wat ze opnoemde knikte de zwaan alsof hij het

ermee eens was. ‘Ook hou ik niet van oeverloos geklets, handen wrijven en volle zakken. Ik heb een hekel aan kinderen met volle zakken.’

‘O, ik verzeker u, mevrouw Lovestock, deze kinderen hebben nooit iets in hun zakken,’ zei juf Crumley. ‘Maar dan ook helemaal nooit.’

‘Verder verwacht ik...’

‘Wat hebt u op uw hoofd?’ vroeg Emma er dwars doorheen.

‘Pardon?’ De vrouw keek haar geschokt aan.

‘Dat ding op uw hoofd. Wat stelt het voor?’

‘Emma...’ zei Kate waarschuwend.

‘Ik weet wat het is,’ zei Michael.

‘Nietes.’

‘Welles.’

‘Wat is het dan?’ wilde Emma weten.

Mevrouw Lovestock wendde zich tot de bibberende directrice. ‘Juf Crumley, wat heeft dit in hemelsnaam te betekenen?’

‘Niets, mevrouw Lovestock, helemaal niets. Ik kan u verzekeren...’

‘Het is een slang,’ zei Michael.

Mevrouw Lovestock keek alsof ze een klap in haar gezicht had gekregen.

‘Dat is écht geen slang,’ zei Emma.

‘Welles.’ Michael bekeek de hoed van de vrouw aandachtig. ‘Een cobra.’

‘Maar hij is helemaal wit.’

‘Ze heeft hem geverfd, denk ik.’ Hij keek mevrouw Lovestock aan. ‘Is dat zo? Hebt u hem geverfd?’

‘Michael! Emma!’ siste Kate. ‘Stil!’

‘Ik vroeg alleen maar of ze...’

‘Ssst!’

Voor Kates gevoel was er heel, heel erg lang niets anders te

horen dan het geruis van de verwarming en juf Crumley die telkens opnieuw zenuwachtig haar handen in elkaar sloeg.

‘Nog nooit van mijn leven...’ begon mevrouw Lovestock uiteindelijk.

‘Beste mevrouw Lovestock,’ zei juf Crumley met bevende stem.

Kate wist dat ze iets moest zeggen. Ze moest de zaak gladstrijken, anders zouden ze zeker weggestuurd worden. Maar toen zei de vrouw dat ene.

‘Ik begrijp dat je niet al te veel kunt verwachten van wezen...’

‘Wij zijn geen wezen,’ zei Kate prompt.

‘Pardon?’

‘Wezen zijn kinderen van wie de ouders dood zijn,’ zei Michael. ‘Die van ons zijn niet dood.’

‘Ze komen ons halen,’ voegde Emma eraan toe.

‘Let maar niet op hen, mevrouw Lovestock. Let maar niet op hen. Dat is gewoon loze wezenpraat.’ Juf Crumley pakte het schaalpje met zoetigheid. ‘Snoepje?’

Mevrouw Lovestock schonk geen aandacht aan haar.

‘Het is echt zo,’ hield Emma vol. ‘Ze komen terug. Zeker weten.’

‘Luister goed.’ Mevrouw Lovestock boog zich naar voren. ‘Ik ben een begripvol mens. Iedereen zal dat beamen. Maar één ding duld ik niet en dat is fantasie. Dit is een weeshuis. Jullie zijn wezen. Als jullie ouders jullie hadden willen hebben, dan hadden ze jullie niet als vuilnis aan de straat gezet zonder ook maar een beschaafde achternaam! P, welja! Jullie zouden dankbaar moeten zijn dat iemand als ik bereid is jullie stuitende gebrek aan manieren, en jullie totale onbekendheid met de mooiste watervogel ter wereld, door de vingers te zien en jullie in huis te nemen. Wat hebben jullie daarop te zeggen?’

Kate zag juf Crumley om de vrouw heen boos naar haar kijken. Als ze de zwanendame haar excuses niet aanbood, wist ze, zou juf Crumley hen vrijwel zeker ergens heen sturen waarbij vergeleken het Edgar Allan Poe een luxe vakantieoord was. Maar wat was het alternatief? Bij deze vrouw gaan wonen, die volhield dat hun ouders hen als vuil hadden weggegooid en niet van plan waren ooit terug te komen? Ze kneep in de hand van haar zusje.

‘Weet je,’ zei ze, ‘het is inderdaad net een slang.’